

בתי המשפט

וע 000556/06		<u>ועדת עררים לפי חוק נכי רדיפות הנאצים</u>	
		התשי"ז – 1957	
31/01/2007		כב' השופט מוקי לנדמן – יו"ר פרופסור יוסף זהבי – חבר עו"ד דן יערי - חבר	בפני:

	-	אלי שלזינגר	בעניין:
<u>העורר</u>	קרשי	ע"י ב"כ עו"ד	
	נ ג ד		
		הרשות המוסמכת	
<u>המשיבה</u>	שוהם/סמל	ע"י ב"כ עו"ד	

החלטה

1. העורר, יליד 1922, מבסס את עררו על הטענה לתחולת הלכת הפחד, לאור בריחתו מפחד אימת הגרמנים, מיוגוסלביה לישראל, במרץ 1940.
2. העורר סיפר כי עמד ללמוד טכסטיל בברנו שבצ'כיה אך לאחר שנודע לאביו על השפעה גרמנית חזקה נגד יהודים בברנו שבצ'כיה ועל פגיעה חמורה ביהודים בגרמניה ובאוסטריה, החליט שעל העורר לברוח מיוגוסלביה לפלשתינה. העורר הגיע לפלשתינה בגפו בחודש מרץ 1940, כשכל משפחתו נותרה ביוגוסלביה. בדיעבד נודע לו כי כל משפחתו נלקחה למחנה ההשמדה יסנובץ בו ניסתה.
3. העורר טוען כי יש לראות את עזיבתו את יוגוסלביה כעומדת בתנאי הלכת הפחד וזאת משום שעזיבתו היתה מפחד בשל האווירה הכללית ורדיפת היהודים כאמור ובעובדה שעלה בגפו ללא הוריו או מי מבני משפחתו.
4. לטענת המשיבה, על פי תיעוד היסטורי, בין השנים 1933-1941, שימשה יוגוסלביה מקום מעבר לאלפי פליטים יהודים שנמלטו מרדיפות הנאצים בדרכם לארצות

מקלט ורק בשנת 1941 פלשו הגייסות הגרמנים ליוגוסלביה. לטענתה בנסיבות המקרה דנו, לאור האמור, לא ניתן להחיל את הלכת הפחד.

5. לאחר ששמענו את העורר, שוכנענו כי מבחינתו הסובייקטיבית שלו ושל אביו, עלייתו ארצה נבעה מחשש לחייו ביוגוסלביה או בצ'כיה בשל ההשפעה הגרמנית והפגיעה החמורה ביהודים בגרמניה, באוסטריה ובצ'כיה. מן הפן האובייקטיבי, אמנם רק בשנת 1941 פלשו הגייסות הגרמנים ליוגוסלביה, אולם לא ניתן להתעלם מן האוירה ששררה במדינות שגובלות עימה, הנטייה האנטישמית שהחלה להתגבר בעיר הולדתו של העורר, ותיאוריו האמינים של העורר לגבי ידיעותיו ושיקוליו של אביו, שלא ניתן כלל לומר שלא היו סבירים, באותה עת, ודאי במבחן הבדיעבד.

6. לאור כל האמור לעיל, שוכנענו בקיומה של הלכת הפחד.

7. לפיכך, הערר מתקבל.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 30 יום מעת קבלת ההחלטה, בשאלה משפטית בלבד. המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

נתנה והודעה היום, ט"ז ניסן, תשע"ו (24 אפריל 2016) בהעדר הצדדים.

פרופ' י. זהבי - חבר

מוקי לנדמן שופט – יו"ר

עו"ד דן יערי – חבר